

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/542/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1414212133
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 07. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1414212133.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členov senátu JUDr. Blanky Malichovej a Mgr. Adely Unčovskej, v právnej veci žalobkyne: L. I. I. L.Á., nar. XX.X.XXXX, bytom P. A. XX, Q., zastúpeného: Q. L. L., bytom P. A. XX, Q. proti žalovanému: Wüstenrot poisťovňa, a.s., IČO: 31 383 408, so sídlom Karadžičova 17, Bratislava o zaplatenie 2 861,74 eur s príslušenstvom a o zaplatenie 1 659,70 eur, na odvolanie žalovaného proti čiastočnému rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 18.3.2015, č.k. 11C/201/2014-69, jednomyseľne (pomero hlasov 3:0) takto

rozhodol:

Čiastočný rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti p o t v r d z u j e.

O trovách konania bude rozhodnuté v rozsudku, ktorým sa rozhodne o všetkých uplatnených procesných nárokoch.

odôvodnenie:

1. Napadnutým čiastočným rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 2 861,74 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 2 861,74 eur od 1.6.2014 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku uplatneného úroku z omeškania žalobu zamietol. Zároveň rozhodol, že o nároku žalobkyne na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1 659,70 eur a trovách konania rozhodne v konečnom rozhodnutí.

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil § 52, § 788 ods. 1, 3, § 790 písm. a), § 791 ods. 1, § 797 ods. 1, 2, 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 17 ods. 1 vyhlášky Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky č. 464/2009 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o prevádzke vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách (ďalej len „vyhláška o prevádzke vozidiel“), § 24 ods. 1, § 24b ods. 1 zákona č. 725/2004 Z.z. o podmienkach prevádzky vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o podmienkach prevádzky vozidiel“) a vecne tým, že podmienka stanovená v zmluve uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovaným, na základe ktorej žalovaný odmietol poskytnúť žalobkyni poistné plnenie, nie je formulovaná zrozumiteľne a sú pochybnosti o jej výklade; v rámci súdnej kontroly posúdenia súladu všeobecných poistných podmienok so zákonnými ustanoveniami vyhovel žalobe v časti nároku o zaplatenie poistného plnenia s použitím pravidla, podľa ktorého v pochybnostiach platí výklad priaznivejší pre spotrebiteľa. Zamietajúci výrok v časti úroku z omeškania odôvodnil tým, že 15-dňová lehota na plnenie poistného žalovaným uplynula dňa 31.5.2014 a s odvolaním sa na ust. § 517 ods. 1, 2 v spojení s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka sa žalovaný dostal do omeškania až od 1.6.2014, z toho dôvodu v zostávajúcej uplatnenej časti úroku z omeškania žalobu zamietol.

3. Proti rozhodnutiu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný odôvodňujúc ho nesprávnym právnym posúdením veci a žiadajúc napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť tak, že odvolací súd žalobu zamietne, alternatívne zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie; zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania. V odvolaní namietal, že výklad sporného ustanovenia Všeobecných poistných podmienok pre poistenie motorových vozidiel pre prípad havárie, krádeže a živelnej udalosti súdom prvej inštancie je nesprávny, nakoľko nezohľadňuje dohodu zmluvných strán o tom, čo sa považuje za poistnú udalosť v zmysle uzatvorenej zmluvy, ktorá používa vlastný pojmový aparát odlišný od toho, ktorý používa zákon o podmienkach prevádzky vozidiel. Uviedol, že v zmysle § 788 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva povinnosť výplaty poistného plnenia iba v prípade poistnej udalosti, pričom dohoda o tom, čo bude považované za poistnú udalosť ostáva na zmluvných stranách; toto vymedzenie vyplýva buď zo samotnej poistnej zmluvy alebo zo všeobecných poistných podmienok, a to buď pozitívne alebo negatívne. Poukázal na znenie čl. 5 ods. 1 písm. l) Všeobecných poistných podmienok, podľa ktorého poistenie na nevzťahuje na škody, ktoré boli bez ohľadu na spolupôsobiace príčiny na predmete poistenie spôsobené priamo alebo nepriamo, prípadne vznikli v čase, ak vozidlo svojim technickým stavom nespĺňa podmienky zákona o cestnej premávke v platnom znení alebo ak sa v určených lehotách nepodrobilo ustanoveným kontrolám, v dôsledku čoho sa považuje za technicky nespôsobilé (§ 17 vyhlášky o prevádzke vozidiel) alebo ak je vyradené z cestnej premávky (§ 24-24b zákona o podmienkach prevádzky vozidiel) v čase, keď nebola schválená technická spôsobilosť vozidla. Účelom poistenia majetku je ochrana pred nečakaným náhodným vplyvom, ktorý spôsobí majetkovú ujmu na poistenom objekte. V čase, kedy prevádzkovateľ vozidla nemá kvalifikovaným spôsobom preverenú technickú spôsobilosť vozidla, je väčšia pravdepodobnosť vzniku škody, a to z dôvodu prípadnej závady v technickom stave poisteného vozidla, o ktorej nemá prevádzkovateľ vedomosť; z toho dôvodu poskytovateľ poistenia automaticky vylúčil z poistného krytia udalosti, ktoré vznikli v čase, kedy nebola kvalifikovane preverená technická spôsobilosť vozidla, a teda riziko vzniku poistnej udalosti je v tom čase značne zvýšené. Ďalej uviedol, že výkladové pravidlo stanovené v § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší, má subsidiárny charakter, nakoľko sa použije až vtedy, keď aj po preskúmaní zmluvnej podmienky bežnými metódami výkladu zostávajú pochybnosti o zmysle tejto podmienky. V odvolaní ďalej poukázal na čl. 2 ods. 4 Všeobecných poistných podmienok, podľa ktorého poistenie sa vzťahuje na vozidlo, ktoré je v čase uzavretia poistnej zmluvy preukázateľne v dobrom technickom stave a nepoškodené, (platná STK) a je k nemu vystavený platný technický preukaz, resp. osvedčenie o evidencii v SR v zmysle platnej legislatívy SR, preto pri výklade sporného ustanovenia poistnej zmluvy bolo podľa jeho názoru potrebné vziať na zreteľ aj širší kontext konania zmluvných strán, a to vôľu zmluvných strán poisťovať len vozidlo, ktoré má platnú technickú kontrolu. Na podporu svojich tvrdení poukázal na rozhodnutie NS ČR zo dňa 31.10.2001, sp.zn. 20Cdo/2900/1999, podľa ktorého vôľa vtelená do zmluvy je prejavovaná určite a zrozumiteľne, ak je pochopiteľná výkladom; na pochopenie jej obsahu môže pritom slúžiť širší kontext konania účastníkov, prípadne ich následné konanie, ak z neho možno následne usudzovať obsah vôľe, včítane jej interpretácie pred účastníkmi právneho úkonu. Nesprávne právne posúdenie spočíva podľa jeho názoru v tom, že súd nesprávne vyložil vôľu konajúcich strán, keď je zrejmé, že účelom poistenia bolo kryť škody vzniknuté len na vozidle, ktoré je v dobrom technickom stave a s platnou technickou kontrolou; bez platnej technickej kontroly totiž nevie ani sám poistený, ani poisťovateľ verifikovať, či je v dobrom technickom stave a sporné ustanovenie Všeobecných poistných podmienok teda logicky nadväzuje aj na samotné ustanovenie o predmete poistenia. Rovnako považuje za nesprávny postup súdu prvej inštancie, keď pri výklade sporného ustanovenia Všeobecných poistných podmienok použil pojmy „vozidlo nespôsobilé na premávku“ a „vozidlo technicky nespôsobilé“, nakoľko zo sporného ustanovenia „v čase, ak vozidlo svojim technickým stavom nespĺňa podmienky zákona o cestnej premávke v platnom znení alebo ak sa v určených lehotách nepodrobilo ustanoveným kontrolám, v dôsledku čoho sa považuje za technicky nespôsobilé“, je zrejmé, že vozidlo sa považuje za technicky nespôsobilé rovnako v prípade, ak jeho technický stav nie je v súlade so zákonom ako aj v prípade, ak sa iba nepodrobí stanoveným kontrolám; Všeobecné poistné podmienky teda stanovujú rovnaký následok pre vozidlo, ktorého technický stav nie je v súlade so zákonom ako aj pre vozidlo, ktoré sa iba nepodrobilo potrebným kontrolám, a to, že sa pre účely poistenia nepovažuje za technicky nespôsobilé. Podľa jeho názoru teda Všeobecné poistné podmienky, na rozdiel od zákona o podmienkach prevádzky vozidiel, pojmy technická a administratívna nespôsobilosť stotožňujú a neprevzali zákonnú definíciu administratívnej a technickej nespôsobilosti, pričom poistnou zmluvou bolo vymienené negatívne určenie poistnej udalosti, a to tak, že administratívna nespôsobilosť sa automaticky považuje za technickú. V závere odvolania vyjadril názor, že poistenie má primárne slúžiť na ochranu majetku poisteného, ktorý si riadne plní svoje zákonné a zmluvné povinnosti a jeho

účelom je plniť také udalosti, ktorých vznik nemohol poistený žiadnym spôsobom ovplyvniť, z toho dôvodu je prirodzené vylúčenie poisťnej ochrany v takých prípadoch, keď poistený, hoci je spotrebiteľom, v dôsledku nedostatočnej starostlivosti o svoj majetok, zvyšuje riziko vzniku poisťnej udalosti, pričom zmluvné podmienky sú koncipované v domnienke, že poistený dodržiava všeobecne záväzné právne predpisy a preto poistenie nekryje situácie, kedy poistený v zmysle § 21 ods. 2 písm. g) zákona o podmienkach prevádzky vozidiel má všeobecný zákaz prevádzkovať vozidlo, ktoré nemá platné osvedčenie o technickej kontrole. Dopravnú nehodu, ktorej účastníkom bolo poistené vozidlo, nie je možné podľa jeho názoru považovať v zmysle poisťnej zmluvy za poisťnú udalosť.

4. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného vyjadrila písomným podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 10.7.2015 v ktorom uviedla, že žalovaný na jednej strane správne tvrdí, že výkladové pravidlo obsiahnuté v § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka má subsidiárny charakter a použije sa až vtedy, keď je zmluvná podmienka nejasná, nezrozumiteľná alebo pripúšťajúca viacerý výklad, na druhej strane ale nesprávne a zavádzajúcim spôsobom aplikuje dané výkladové pravidlo, keď jeho subsidiaritu rozširuje na obsah celej spotrebiteľskej zmluvy a nie iba na obsah zmluvnej podmienky. Zmluvnou podmienkou je pritom definícia pojmu technicky nespôsobilého vozidla ako dôvod nevyplatenia poisťného plnenia v čase po uzatvorení poisťnej zmluvy podľa Všeobecných poisťných podmienok a je celkovo obsiahnutá v spornom čl. 5 ods. 1 písm. l) Všeobecných poisťných podmienok, pričom tento článok neodkazuje na iné ustanovenia Všeobecných poisťných podmienok. Poukázala na to, že § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka síce hovorí o pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv, toto ustanovenie ale musí byť vykladané v súlade s čl. 5 smernice Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, podľa ktorého keď existuje pochybnosť o zmysle podmienky, prednosť má výklad priaznivejší pre spotrebiteľa; zároveň poukázal na § 4 ods. 6 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“), ktorý už správne hovorí o zrozumiteľnosti zmluvnej podmienky. Aj v prípade, ak by sa sporná zmluvná podmienka skúmala v kontexte celej poisťnej zmluvy, tak sa podľa jej názoru nedá dospieť k záveru, že jej obsah nevzbudzuje žiadne pochybnosti ohľadom jej výkladu, a to z dôvodu, že čl. 2 ods. 4 Všeobecných poisťných podmienok (na ktorý odkazuje žalovaný), poukazuje iba na možnosť uzavrieť poisťnú zmluvu na vozidlo, ktoré v čase uzavretia poisťnej zmluvy má, okrem iného, aj platnú STK, nijako však neustanovuje, aký má dopad neplatná STK vozidla na poisťné plnenie na čas po uzatvorení poisťnej zmluvy, zároveň sporný čl. 5 ods. 1 písm. l) nijako neodkazuje na čl. 2 ods. 4 Všeobecných poisťných podmienok a opačne. (na podporu svojho tvrdenia poukázal na rozsudok Súdného dvora z 30.4.2014, sp.zn. C-26/13). Stanovisko žalovaného k použitiu výkladového pravidla považuje za nesprávne aj z dôvodu, že by predstavovalo vážne obmedzenie zmyslu tohto výkladového pravidla, nakoľko je povinnosťou žalovaného vypracovať zmluvné podmienky tak, aby priemerný spotrebiteľ im vedel porozumieť bez toho, aby musel použiť niekoľko výkladových metód, ktoré si dokonca vzájomne odporujú; zároveň takýto postup by bol v rozpore s výkladovým pravidlom obsiahnutým v § 4 ods. 6 zákona o ochrane spotrebiteľa a znižuje celkový štandard zákonných povinností kladených na zrozumiteľnosť zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách, nakoľko žalovaný v rámci procesu prípravy zmluvnej dokumentácie mal značnú výhodu, keďže si mohol v dostatočnom predstihu premyslieť, aký výraz použije a mohol by teda zámerne použiť nejasné pojmy, aby vôbec dosiahol súhlas protistrany, ktorá by v prípade presnej formulácie zmluvného dojednania a rozpoznaní skutočného úmyslu žalovaného s obsahom zmluvy nemusela súhlasiť (s poukazom na rozsudok NS ČR zo dňa 5.8.2008, sp.zn. 28Cdo/864/2008). Zároveň uviedla, že právna veta z rozhodnutia NS ČR zo dňa 31.10.2001, sp.zn. 20Cdo/2900/1999, na ktorú poukázal žalovaný, je zavádzajúca a pre tento spor nepoužiteľná, keďže predmetný spor sa netýkal ochrany spotrebiteľa, žiadny z účastníkov konania nebol spotrebiteľom a v čase rozhodnutia nebola Česká republika členom Európskej únie. Argument žalovaného nepovažovala za správny aj z dôvodu, že by takýto postup predstavoval značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, nakoľko poistenec je povinný platiť poisťné aj za obdobie, kedy je poisťovňa absolútne oslobodená od plnenia akýchkoľvek škodových udalostí a poistenec je aj napriek tomu povinný platiť poisťné aj za toto obdobie. Použitie pravidla výkladu v prospech spotrebiteľa považuje za zvlášť dôležité v tomto prípade, nakoľko by inak sporná zmluvná podmienka bola absolútne neplatná, ak by sa vykladala podľa prania žalovaného, v dôsledku čoho by žalobkyňa prišla o možnosť získať predpokladané plnenie, s ktorým počítala v dôsledku pristúpenia k zmluve vytvorenej žalovaným. K argumentácii žalovaného o škodovej udalosti, ktorá bola spôsobená technickou nespôsobilosťou vozidla uviedla, že v takom prípade má žalovaný pravdu, avšak škodová udalosť s poukazom na zápisnicu z dopravnej nehody nebola spôsobená technickou nespôsobilosťou vozidla. Atribút náhodnosti vzniku

ujmy na poistenom majetku považuje za nezmysel pri zmluve o havarijnom poistení, nakoľko poistenec môže vždy predísť poistnej udalosti, keďže zmyslom havarijného poistenia je poskytovať plnenie zo strany poisťovne pri škodách, ktoré zaviniť poistenec a je irelevantné akokoľvek nachádzať samotný účel poistenia majetku, pretože ako sám uviedol, dohoda o tom, čo sa bude považovať za poistnú udalosť ostáva na zmluvných stranách, avšak s výnimkou použitia pre spotrebiteľa priaznivejšieho výkladu. Tvrdenie žalovaného ohľadom použitia § 21 ods. 2 písm. g) zákona o podmienkach prevádzky vozidiel považuje za dôkaz o spornosti čl. 5 písm. l) Všeobecných poistných podmienok, keďže toto ustanovenie nie je v nich uvedené a ani sa na neho neodkazuje, pričom sankciou za nedodržanie povinnosti ustanovenej v 21 ods. 2 písm. g) citovaného zákona je pokuta, nie nevyplatenie poistného plnenia a porušenie tejto verejnoprávnej povinnosti zo strany prevádzkovateľa vozidla nijakým spôsobom neznemožňuje a nezakazuje poisťovni poskytnúť plnenie zo súkromnoprávnej zmluvy o havarijnom poistení. Poukázala na to, že formulácia sporného ustanovenia „ak sa v určených lehotách nepodrobilo ustanoveným kontrolám, v dôsledku čoho sa považuje za technicky nespôsobilé“ sa nekončí čiarkou, bodkou, časticou alebo spojkou, ale hneď ďalej za touto citáciou je v zátvorke odkaz na § 17 vyhlášky o prevádzke vozidiel, preto bez najmenších pochyb vyplýva, že definícia technicky nespôsobilého vozidla vo Všeobecných poistných podmienkach priamo odkazuje, resp. priamo vychádza z § 17 tejto vyhlášky, pričom táto vyhláška nepovažuje vozidlo za technicky nespôsobilé z dôvodu neplatnosti STK. Ak žalovaný chce, aby sa Všeobecné poistné podmienky vykladali tak, ako to tvrdí, mal ich potom jasne a zrozumiteľne naformulovať. Ak Všeobecné poistné podmienky priamo a celkom odkazujú na normu špeciálnu (§ 17 vyhlášky), musí byť potom pri použití zásady lex specialis derogat legi generali v spojení s § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 4 ods. 6 zákona o ochrane spotrebiteľa záväzný ten výklad definície technicky nespôsobilého vozidla, ktorý je uvedený v § 17 vyhlášky. Na základe uvedeného žalobkyňa považovala postup prvoinštančného súdu za správny a nevidí dôvodnosť na zrušenie napadnutého rozsudku.

5. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p.“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je podané dôvodne. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 C.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti uplatneného nároku na zaplatenie poistného plnenia (čiastočným rozsudkom), výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 C.s.p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí náležite a dostatočne odôvodnil (§ 220 ods. 2 C.s.p.).

6. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistiac v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods.2 C.s.p.), sa v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku prvoinštančného súdu, ktorým vyhovel žalobe v časti o zaplatenie poistného plnenia s príslušným úrokom z omeškania a v ktorom dostatočne zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní o uplatnenom nároku podstatný význam, pričom sa v rozhodnutí vypořiadal i s podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie (§ 387 ods.2,3 C.s.p.).

7. K doplneniu dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie a v záujme dôsledného vypořiadania sa s odvolacími námietkami odvolací súd udáva nasledovné.

V prejednávanej veci z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobkyňa sa žalobou domáhala zaplatenia poistného plnenia spolu s úrokom z omeškania, finančného zadosťučinenia a trov konania na tom základe, že žalovaný odmietol vyplatiť poistné plnenie na základe uzatvorenej zmluvy o havarijnom poistení vozidla z dôvodu, že vozidlo v čase škodovej udalosti bol nespôsobilý na jazdu, pretože nemal platnú STK.

Predmetom prvoinštančného čiastočného rozhodnutia bol nárok žalobkyne na poistné plnenie spolu s príslušenstvom, pričom žalovaným bol odvolaním napadnutý iba výrok, ktorým ho súd prvej inštancie zaviazal na zaplatenie poistného plnenia vo výške 2 861,74 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25% zo sumy 2 561,74 eur od 1.6.2014 do zaplatenia. Ostatné výroky, ktorým súd prvej inštancie

zamietol v zostávajúcej časti úrok z omeškania a o tom, že o nároku na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia a trovách konania rozhodne v konečnom rozhodnutí, neboli odvolaním napadnuté.

8. Odvolací súd ako prvoradé konštatuje, že v prejednávanej veci súd prvej inštancie postupoval v konaní a pri rozhodovaní s použitím ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30.6.2016. O odvolaní žalobcu rozhodoval odvolací súd po nadobudnutí účinnosti zák.č. 160/2015 Z.z., viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

9. Podľa § 470 ods. 1 C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 470 ods. 2 C.s.p. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. l) Všeobecných poisťných podmienok pre poistenie motorových vozidiel pre prípad havárie, krádeže a živelnej udalosti poistenie sa nevzťahuje na škody, ktoré boli bez ohľadu na spolupôsobiacu príčinu na predmete poistenia spôsobené priamo alebo nepriamo, prípadne vznikli v čase, ak vozidlo svojim technickým stavom nespĺňa podmienky zákona o cestnej premávke v platnom znení alebo ak sa v určených lehotách nepodrobilo ustanoveným kontrolám, v dôsledku čoho sa považuje za technicky nespôsobilé (§ 17, vyhl. 464/2009 Z.z. v znení neskorších predpisov) alebo ak je vyradené z cestnej premávky (§ 24 - 24b, zákona 725/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov) v čase, keď nebola schválená technická spôsobilosť vozidla.

Podľa čl. 2 ods. 4 Všeobecných poisťných podmienok poistenie sa vzťahuje na vozidlo, ktoré je v čase uzavretia poisťnej zmluvy preukázateľne v dobrom technickom stave a nepoškodené, (platná STK) a je k nemu vystavený platný technický preukaz, resp. osvedčenie o evidencii v Slovenskej republike v zmysle platnej legislatívy Slovenskej republiky.

Podľa § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 4 ods. 6 zákona o ochrane spotrebiteľa ak sa zmluva medzi predávajúcim a spotrebiteľom uzatvára písomne a obsahuje ustanovenia, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ale nemohol ovplyvniť ich obsah, predávajúci je povinný zmluvné podmienky formulovať zrozumiteľne. V pochybnostiach platí výklad priaznivejší pre spotrebiteľa, ibaže súlad týchto podmienok so zákonom je predmetom kontroly orgánu dozoru.

10. Odvolací súd konštatuje, že postup súdu prvej inštancie, na základe ktorého posudzoval právny vzťah, z ktorého si žalobkyňa uplatnila nárok, ako vzťah dodávateľa a spotrebiteľa, bol správny, keďže je nepochybné, že tento vzťah je svojim charakterom spotrebiteľskou zmluvou. Zároveň rovnako možno vyhodnotiť aj jeho postup ohľadom použitia výkladu priaznivejšieho pre spotrebiteľa pri posudzovaní zmluvnej podmienky obsiahnutej v čl. 5 ods. 1 písm. l) Všeobecných poisťných podmienok.

11. K odvolacej námietke žalovaného ohľadom posudzovania spornej zmluvnej podmienky v širšom kontexte konania zmluvných strán, a to vôľu zmluvných strán poisťovať len vozidlo, ktoré má platnú technickú kontrolu, odvolací súd konštatuje, že výkladové pravidlo obsiahnuté v § 4 ods. 6 zákona o ochrane spotrebiteľa (ktoré je špeciálnym ustanovením vo vzťahu k § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka) kladie dôraz na zrozumiteľné formulovanie zmluvných podmienok a zároveň zabezpečuje v prípade pochybností výklad týchto podmienok (a to každej podmienky samostatne) pre spotrebiteľa priaznivejší. Zmyslom tejto právnej úpravy je ochrana spotrebiteľa ako slabšej strany zmluvného vzťahu, ktorá je vylúčená z koncipovania zmluvných podmienok, preto ani nemožno od tejto strany požadovať, aby každú zmluvnú podmienku vykladala v kontexte všetkých ďalších podmienok, predovšetkým v prípade podmienky pripúšťajúcej rôzny výklad, teda ak sú o konkrétnej podmienke pochybnosti o jej zmysle a účele. Odvolací súd poukazuje zároveň na to, že spornú zmluvnú podmienku by nebolo možné vykladať

ani v kontexte čl. 2 ods. 4 Všeobecných poisťných podmienok, nakoľko uvedené ustanovenie sa vzťahuje výlučne na podmienky stavu vozidla v čase uzavretia poisťnej zmluvy, a nie po jej uzavretí. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne vyvodil, že sporné ustanovenie Všeobecných poisťných podmienok, ktoré obsahuje zmluvnú podmienku, je nezrozumiteľné, keď stanovuje výluk z poistenia za škody spôsobené na vozidle, ktoré sa nepodrobilo ustanoveným kontrolám, pričom uvedený „nedostatok“ na vozidle charakterizuje ako jeho technickú nespôsobilosť priamo s odkazom na § 17 vyhlášky o prevádzke vozidiel, avšak toto ustanovenie vyhlášky neobsahuje ako dôvod technickej nespôsobilosti vozidla neplatnosť osvedčenia o technickej kontrole alebo skutočnosť, že prevádzkovateľ vozidla nepodrobil vozidlo pravidelnej technickej alebo emisnej kontrole (ide o tzv. administratívnu nespôsobilosť vozidla). Pri takto formulovanej zmluvnej podmienke podľa názoru odvolacieho súdu nemožno vyvodiť, že je zrejмый a zrozumiteľný zámer zmluvných strán, že tzv. technickú a administratívnu nespôsobilosť vozidla stotožňujú a vyvodzujú pri oboch rovnaký následok. Odvolací súd poukazuje na to, že možno prisvedčiť argumentácii odvolateľa v tom, že účelom poistenia majetku je ochrana pred nečakaným náhodným vplyvom, ktorý spôsobí majetkovú ujmu na poistenom objekte s tým, že poistený má prevenčnú povinnosť (je povinný dbať, aby poisťná udalosť nenastala; najmä nesmie porušovať povinnosti smerujúce k odvráteniu alebo zmenšeniu nebezpečenstva, ktoré sú mu právnymi predpismi uložené alebo ktoré vzal na seba poisťnou zmluvou), avšak uvedené nie je dôvodom pre nevyplatenie poisťného plnenia a môže byť dôvodom iba na jeho primerané zníženie (za jasných a zrozumiteľných podmienok stanovených v zmluve).

12. K námietke odvolateľa, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanom prípade, v ktorom konajúci súd prvej inštancie zo správnych skutkových záverov vyvodil správne právne závery a aplikoval správny právny predpis, namietaná vada konania nebola odvolacím súdom zistená.

13. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne a právne správny potvrdil.

14. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 3 C.s.p..

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).